

Hartelijk dank voor al jullie bliken van medeleven.

"Het is goed zo, eindelijk rust."

Anny

In dankbare herinnering aan

Anny Janssen-Janssen

'An van Antje'

weduwe van

May Janssen

* Groesbeek, 30 maart 1943

† Nijmegen, 18 april 2024

De laatste jaren waren voor Anny een grote opgave. Niet alleen omdat ze zelf steeds meer afhankelijk werd, maar ook omdat Eric stapje voor stapje achteruitging en haar niet kon missen. Zijn eenzame en onverwachte sterven liet een diepe wond achter in haar hart.

Anny was het 3e kind van de 5 kinderen van Hein Janssen en Antje Nillesen. Ze was een bijzonder kind: onschuldig, levenslustig, vol vertrouwen en met een groot hart. Ze werd in haar onschuld onstuwig verliefd op Piet Kouws. Omdat pap en mam dit niet zagen zitten werd ze naar Amersfoort gestuurd om bij vrienden in de winkel te gaan werken. Een hard afscheid dat werd verzacht omdat pap haar zomaar een tientje in de hand drukte. Gelukkig duurde het maar enkele maanden. Ze trouwde in 1962 met Piet en kreeg met hem haar beide zonen Eric en Egon. Het huwelijk met Piet hield geen stand.

Eric en Egon waren zachtmoedige, lieve jongens met een helder verstand, die net als An zelf een groot en open hart hadden voor iedereen met wie ze optrokken. Beiden begonnen aan drugs als medicatie voor hun wankel evenwicht in de maatschappij. Ze zouden er in hun leven niet meer vanaf komen. An bleef altijd achter hen staan. Ze ontwikkelde zich op bijeenkomsten en in groepen ouders tot een voorbeeld en stimulans voor anderen. Ze werd een strijdster voor begrip en acceptatie.

In 1974 leerde ze May kennen. Ook voor hem opende ze haar hart. In 1981 besloten ze symbolisch een nieuw begin te maken en te trouwen. 28 jaar hebben ze lief en leed, zorgen en lasten samen gedeeld en ook veel genoten van uitgaan en muziek.

An was een ontwikkeld mens. Ze las veel. Ze had ook een grote spirituele interesse. Met Eric had ze diepgaande gesprekken. Bij hem kon ze ook te allen tijde haar hart uitstorten. Maar een echte mantelzorger kon hij voor haar niet worden. Hij had z'n handen te vol aan zichzelf. Gelukkig was er de familie, in het bijzonder haar zus Henny. De laatste jaren was zij haar hulp en toevluchtsoord altijd als het nodig was. Gelukkig was 'Poes' er ook. An raakte heel erg gehecht aan haar, een weinig eisende vriendin.

An was altijd opgewekt en vol levenslust. Ze zag alles wat haar overkwam als een uitdaging die ze het hoofd moest bieden. Ze zat niet bij de pakken neer, maar hilde wel van machteloosheid, als het haar teveel werd.

An, je was op jouw manier een engel. Wij hopen van harte dat allen die jij liefhad, May, Eric en Egon, pap en mam en alle overleden familieleden je tegemoet komen en je verwelkomen.

Wel thuis bij hen en van harte bedankt voor wie je was en voor alles wat je voor ons en anderen hebt betekend.

† May

† Eric

† Egon

Broer en zussen

Neven en nichten